

Arrest

nr. 285 361 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7 / B
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roma-origine en staatloos te zijn, en die wettelijk vertegenwoordigd wordt door zijn ouders X en X, op 8 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. LYDAKIS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, een begeleide minderjarige die verklaart afkomstig te zijn uit Kosovo en de Roma-origine te hebben, komt volgens zijn verklaringen met zijn familie België binnen op 6 februari 2019. De ouders van verzoekers, zijn broer, diens echtgenote en zijn zus verzoeken op 11 februari 2019 om internationale bescherming. Op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt het verzoek van zijn moeder ook in naam van verzoeker als vergezellende minderjarige ingediend. Op 15 maart 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide ouders (en zijn broer) beslissingen waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden bevonden en waarbij hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna:

de Raad) verwerpt bij arresten nrs. 264 194 en 264 203 van 24 november 2021 de door de ouders ingestelde beroepen tegen deze weigeringsbeslissingen.

1.2. Op 24 december 2021 dient verzoeker in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 juni 2022 verklaart de commissaris-generaal dit verzoek niet-ontvankelijk omdat verzoeker geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk onderzoek voor hem rechtvaardigen. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend aan verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben je een etnische Rom afkomstig uit Lipjan, Kosovo. Je bent staatloos. Je bent minderjarig en verblijft in België samen met je ouders, X. en L.G. (O.V. x.xxx.xxx) en je broer en zus, G.M. (O.V. x.xxx.xxx) en H. (O.V. x.xxx.xxx).

Op 11 februari 2019 dienden jouw beide ouders samen met je broer G.M., diens echtgenote H.K. (O.V. x.xxx.xxx) en je zus G.H. in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd het verzoek van je moeder ook in jouw naam als vergezellende minderjarige ingediend. Omwille van ernstige psychische problemen en de onmogelijkheid hierdoor om te communiceren, verkeerde je moeder niet in de mogelijkheid om door het Commissariaat-generaal gehoord te worden. Op 6 december 2019 liet zij in een schrijven gericht aan het Commissariaat-generaal andermaal weten dat zij niet in staat was om verklaringen af te leggen, waarbij ze aangaf zich derhalve aan te sluiten bij de verklaringen afgelegd door je vader in het kader van zijn persoonlijk onderhoud op 5 december 2019 op het Commissariaat-generaal. Je vader haalde aan voor de oorlog in Kosovo als machine-ingenieur in de mijnbouw te hebben gewerkt. In 1990 werd hij door de toenmalige autoriteiten aangeduid om in een commissie te zetelen die de etnische Albanezen uit deze mijn moest ontslaan. Dit zou hem nog steeds achtervolgen. In 1997 richtte je vader een Roma-organisatie op die opkwam voor de rechten van de Roma. Ook hierdoor kende hij problemen met etnische Albanezen in Kosovo. Hij zou uiteindelijk van 1997 tot 2012 lid blijven van deze organisatie Pro Laco Drom. Na het einde van de oorlog in Kosovo woonde je vader op verschillende plaatsen in leegstaande of geïmproviseerde woningen in Kosovo. Jullie woning in Mala Dobranja was immers kort na de oorlog vernield door Albanezen. Zo woonde je vader van eind juni 1999 tot februari 2000 onder meer in Kosovo Polje, Lipjan (leegstaande woning) en Plemetin (allen in Kosovo gelegen). Van Plemetin week je vader toen uit naar Gracanica (Kosovo), waar jullie als gezin tot 2004 bleven. Je vader probeerde in de periode 2002 tot 2004 tevergeefs om terug te keren naar jullie woning in Mala Dobranja. Hij ging er toen enkele keren heen onder begeleiding van KFOR (Kosovo Force), maar kreeg toen van Albanezen te horen dat jullie er niet langer welkom waren. In 2004 verhuisden jullie als gezin naar Kosovska Mitrovica, waar jullie toen één à anderhalve maand bleven wonen. Van daaruit keerden jullie terug naar Lipjan, waar jullie vervolgens tot 20 of 21 juli 2012 bleven wonen. In 2006 werd een stuk landbouwgrond in Mala Dobranja dat op naam van jouw grootvader stond via fraude op naam van een Albanees (S.G.) gezet en dit door toedoen van een advocaat. Vervolgens werd deze grond verkocht aan de luchthaven. Je vader richtte zich hiervoor tot de eigenaar van de luchthaven en de verantwoordelijke van het kadaster bij de gemeente om verzet aan te tekenen. Hij slaagde er evenwel niet in deze frauduleuze verkoop te voorkomen. Je vader richtte zich hiervoor tevens tot de politie om een klacht in te dienen. Hij kreeg toen te horen dat ze stappen zouden ondernemen, wat evenwel niet gebeurde. Op 10 juni 2012 werd jouw zus F. door vier onbekende gemaskerde Albanezen met een auto ontvoerd. Dit gebeurde in Lipjan in aanwezigheid van jouw moeder. Sindsdien is het lot van jouw zus F. jullie onbekend. Er werd in deze verdwijningszaak niemand opgepakt. Je vader maakte toen melding van deze gebeurtenis bij de politie van Lipjan, maar kreeg er geen hulp aangeboden. Hij kreeg er enkel te horen dat hij een Rom was en weg moest gaan. Op 17 juli 2012 werd je broer door een Albanees gestoken in een aanval waarbij nog vijf of zes andere Albanezen betrokken waren. Terwijl zij hem sloegen, werd hij door één van hen met een mes in zijn zij gestoken. Dit gebeurde op straat in Lipjan, terwijl hij daar aan het wandelen was en dit enkel en alleen omdat hij Rom is. Jouw beide ouders, die deze ruzie van bij jullie thuis hoorden, kwamen toen naar buiten en begaven zich naar de locatie van het incident. Je broer bleek bewusteloos. Hierop werd ook je vader door deze personen geslagen. Je moeder werd met een mes in haar voet(en) gestoken en ze staken bloed van je broer in haar mond. De politie kwam na enige tijd te plaatse. Het ging om drie agenten van de politie van Lipjan. Toen ze zagen dat jullie Roma waren gingen ze weg. Ze wilden jullie niet helpen. Je vader bracht direct na deze feiten je broer naar het hospitaal van Lipjan, waar ze weigerden hem te helpen. Jullie werden zelfs niet binnengelaten omdat jullie Roma zijn en geen documenten hadden. Hierop reisden jullie van Lipjan door naar Kragujevac, Servië, waar je broer in het hospitaal werd verzorgd en drie weken

verbleef. Hierna vestigden jullie zich in Kragujevac. Sinds de verdwijning van je zus F. en het steekincident met je broer M. heeft je moeder ernstige psychische problemen. Op 21 oktober 2013 deed er zich een geweldincident voor in Kragujavac. Andermaal werd je broer M. belaagd. Ditmaal door Servische bureu. Je broer bevond zich op het ogenblik van de feiten buiten in de buurt van jullie woning toen hij door Servische bureu werd gevisieerd. Hij werd door hen aanzien als Albanees. Jouv beide ouders hoorden deze ruzie en gingen naar buiten om hem te helpen. Hierop kwamen er nog Serviërs toe. Ze begonnen je vader en je broer te slaan. Je vader ging hierna langs bij de politie om een klacht in te dienen tegen deze belagers. Zij bevonden zich evenwel ook op het politiekantoor om een klacht tegen je vader en je broer in te dienen. Ook de politie beschouwde jullie als Albanezen, waarop jullie van de politie te horen kregen dat Albanezen daar steeds ruzie kwamen maken en jullie niet in Servië moeten komen wonen. De politie koos hierop kant voor de tegenpartij. Vervolgens werd door één van deze bureu, I.L., een klacht tegen je vader ingediend waarin valselyk werd gesteld dat je vader haar zoon zou geslagen hebben, waarop deze op de grond viel en zijn handen bezeerde. Toen je vader aan de politie van Kragujevac meldde dat deze feiten niet waar waren, werd hij op het politiekantoor door een agent, genaamd M.V. geslagen. Het was tevens dezelfde agent die de klacht van deze bureu tegen je vader opmaakte. Je vader maakte de volgende dag melding van dit politiegeweld bij de procureur van Kragujevac. Hij verscheen vervolgens hiervoor twee keer voor deze feiten als verdachte/beklaagde voor de rechtbank in Kragujavac. Er werd je vader ten laste gelegd dat hij jullie buurman zou geslagen hebben. Aan een derde oproeping van de rechtbank gaf je vader geen gevolg. Hij volgde deze zaak ook niet verder op gezien jullie vertrek hierna naar Duitsland.

Op 24 oktober 2013 verliet het ganse gezin Servië en reisde naar Duitsland, waar jullie tot 17 december 2015 bleven wonen. Je ouders diende er een verzoek om internationale bescherming in. Na een weigeringsbeslissing in dit verzoek werden jullie door de Duitse autoriteiten naar Kosovo gerepatrieerd. Jullie vestigden zich bij terugkeer opnieuw in Gracanica. Je vader deed in die periode bij de gemeente Lipjan een aanvraag om terug te keren naar jullie woning in Mala Dobrajna. Hij deed in deze tevens een beroep op de politie van Lipjan en een Romaorganisatie. Je vader kreeg evenwel toen van Albanezen uit de omgeving van jullie woning te horen dat jullie er niet welkom waren.

Na ongeveer een maand in Gracanica te hebben verbleven, verlieten jullie andermaal Kosovo en keerden terug naar Kragujevac, Servië. Daar verbleven jullie vervolgens tot november 2017. Jullie keerden eind 2017 vanuit Servië terug naar Duitsland, waar je vader opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. Andermaal besloten de Duitse autoriteiten jullie terug te sturen naar Kosovo. Op 15 januari 2019 verlieten jullie als gezin andermaal Duitsland en keerden op eigen initiatief terug naar Servië, waar jullie zich ditmaal in Cacak vestigden. Daar bleven jullie ongeveer twee weken op straat. Het was jullie bedoeling terug te keren naar Kosovo tot iemand jullie aanbood jullie naar België te brengen. Je vader ging op dit aanbod in en deze persoon bracht jullie als gezin naar België. Op 3 of 4 februari 2019 vertrokken jullie uit Cacak om op 5 februari 2019 hier in België aan te komen.

In het kader van dit verzoek gaf je vader te kennen niet te kunnen terugkeren naar Servië aangezien jullie er als Albanezen uit Kosovo worden beschouwd en van jullie bijgevolg wordt verwacht dat jullie naar Kosovo terugkeren. Naar Kosovo terugkeren kan evenmin aangezien jullie veiligheid als Roma er in het gedrang is. Je vader gaf aan niet te weten wat hem er zal overkomen, maar bang te zijn en niet uit te sluiten dat ze hem er zouden vermoorden. Hij verwees bijkomend naar de problemen die hij er in het verleden kende doordat hij lid was geweest van een commissie die in 1990 de Albanese mijnwerkers ontsloeg, naar zijn lidmaatschap in het verleden van een Roma politieke organisatie en naar de problemen die hij er kende in het verleden met een advocaat die de eigendomsdocumenten van de grond van je grootvader vervalste. Bovendien werden hij en zijn gezinsleden in Kosovo in het verleden reeds het slachtoffer van geweld. Je zus F. werd er ontvoerd en je broer werd er met een mes gestoken. Gepolst naar de vrees voor zijn kinderen bij terugkeer naar Kosovo, gaf je vader te kennen ook bang te zijn voor zijn kinderen bij terugkeer, want voor hen hetzelfde als voor zichzelf te vrezen. Als jullie teruggaan naar Kosovo zullen de Albanezen jullie vermoorden.

Op 16 maart 2021 verklaarde het Commissariaat-generaal de verzoeken van je ouders en je broer M. kennelyk ongegrond. Hierbij kregen je moeder en je broer een volgbeslissing op je vader aangezien ze zich op dezelfde asielmotieven als je vader beriepen. Er werd door het Commissariaat-generaal vooreerst vastgesteld dat jullie werkellyke verblijfssituatie voor jullie komst naar België niet aannemelyk werd gemaakt. Zo kon niet worden vastgesteld waar jullie als familie sinds het gewapend conflict in Kosovo (1998-99) overal juist verbleven hadden. Je vader beschikte over geen enkel overtuigend document dat zijn beweerde verblijf in deze periode in Kosovo en Servië kon aantonen. Verder legde je vader over jullie opeenvolgende verblijven na juni 1999 manifest tegenstrijdige verklaringen af doorheen zijn asielprocedure. Ook je broer M. legde doorheen zijn verzoek tegenstrijdige verklaringen af over jullie

opeenvolgende verblijven sindsdien. Daarnaast werd door het Commissariaat-generaal vastgesteld dat aan de door hen aangehaalde problemen die aan de grondslag lagen van jullie beweerde vertrek in 2012 vanuit Kosovo naar Servië, met name de ontvoering van je zus F. en de steekpartij van je broer M. door meerdere kanttekeningen, tegenstrijdigheden en andere tekortkomingen geen geloof kon gehecht worden. Dit ondermijnde bijkomend jullie beweerde verblijf toen in Kosovo. Op die manier maakten jullie het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk om enig zicht te krijgen op jullie reële situatie (betreffende de redenen waarom jullie jouw land verlaten hebt, jullie eventuele relaties met de autoriteiten van jullie land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...). Los van voorgaande vaststelling werd bijkomend jullie actuele vrees ten opzichte van Kosovo en Servië beoordeeld. Er werd immers gesteld dat jullie aanspraak maken op de Kosovaarse nationaliteit en daarnaast door Servië beschouwd worden als Servische staatsburger. Nagegaan diende aldus te worden of jullie bescherming nodig hebben tegen vervolging of ernstige schade in de landen waarvan jullie de nationaliteit bezitten of kunnen bezitten. Aangaande Kosovo werd onder meer opgemerkt dat in Kosovo niet langer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE gemeenschap, alsook dat de situatie van de Roma in Kosovo op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt en evenmin gelijkgesteld kan worden met ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Tevens werd gesteld dat de Kosovaarse autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Aangaande Servië werd hierin onder meer vastgesteld dat ook de algemene situatie van de Roma in Servië op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt en evenmin gelijkgesteld kan worden met ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het beroep dat jouw ouders en je broer hiertegen aanhangig maakten werd op 24 november 2021 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

In het verzoek van je zus G.H. en schoonzus H.K. werd 16 maart 2021 door het Commissariaat-generaal een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek genomen. Het beroep dat je schoonzus hiertegen aanhangig maakte werd op 19 januari 2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 24 december 2021 diende je een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. Je verklaarde sinds je geboorte steeds samengewoond te hebben met je ouders. Tot 2012 was je altijd woonachtig in Lipjan, Kosovo. Je leefde er op straat in de wijk Mala Dobraj(na) aangezien jullie familiewoning voor uw geboorte, tijdens de oorlog in Kosovo, vernield geraakte. Omdat je in Kosovo niet ingeschreven was in het bevolkingsregister, kon je er ook niet ingeschreven worden op school. Bij je geboorte hadden ze geweigerd om je in te schrijven omdat je Rom bent. In 2012 bood een lerares van een lokale school in Mala Dobraj, die steeds aan jullie woonplek daar passeerde jou privé onderwijs aan op de school waar zij les gaf. Na één week stopte u evenwel reeds hiermee omdat u door medeleerlingen belaagd en mishandeld werd omwille van uw Rom origine. De ganse familie werd in Kosovo het slachtoffer van fysiek geweld. In 2012 werd tevens jouw zus F. in Kosovo ontvoerd door onbekende Albanezen of Serviërs. Sindsdien ontbreekt elk spoor van haar. Bij een incident in jullie straat in Lipjan in 2012 werd je broer neergestoken door Albanezen met een mes. Het bloed dat hij hierdoor verloor werden door zijn belagers vervolgens naar het gezicht van jullie ouders gegooit. Sindsdien heeft je moeder psychische problemen. In juni 2012 ben je met je familie uitgeweken naar Kragujevac, Servië, waar jullie tot oktober 2013 woonden. Vervolgens vertrok je samen met je ouders, je broer en je zus vanuit Servië naar Duitsland, waar je ouders toen een verzoek om internationale bescherming indienden. In 2015 werden jullie vanuit Duitsland teruggestuurd naar Kosovo, om vervolgens tot begin 2019 op verschillende plaatsen in Kosovo en Servië te blijven wonen. Na jullie terugkeer naar Kosovo herbegonnen de fysiek aanvallen tegen jou en je gezinsleden. Je werd er in totaal zelfs meer dan tien of twintig keer het slachtoffer van fysiek geweld door Albanezen en Serviërs. Je vader probeerde hierover met de politie te praten. Twee keer ging hij hiervoor in 2016 langs op het politiekantoor in Lipjan, maar ze deden niets. Je vader werd zelfs op een agressieve manier meegedeeld dat hij moest vertrekken. Iedereen haat er Roma. Tijdens jullie verblijf in Kragujevac in de periode 2016-2017 werd je broer er het slachtoffer van mishandelingen door Servische jongeren uit jullie omgeving. Ook jij werd er vijf à tien keer het slachtoffer van mishandelingen door jongeren. Jullie woonden ook daar op straat en begin 2019 verlieten jullie Kragujevac en kwamen naar België.

Je vreest bij terugkeer naar Kosovo moeilijkheden te zullen ondervinden. Als Rom heb je er niet het recht te leven. Je vreest dat ze je hetzelfde of zelfs erger zouden aandoen dan je broer in het verleden. Je vreest bij terugkeer ontvoerd, verkracht of vermoord te zullen worden. Wat jullie daar in het verleden meemaakten zullen jullie opnieuw meemaken of erger.

Bij terugkeer naar Servië vrees je hetzelfde. Je vreest dat diegenen die jou en je broer er voorheen mishandelden, dit opnieuw zullen doen, misschien zelfs erger. Je vreest zelfs voor je leven. Je vader en broer zullen er ook niet kunnen werken. Jij zal er ook niet naar school kunnen gaan.

Ter staving van je verzoek legde je een attest neer van de gemeente Lipjan (Kosovo), waarin door een medewerker van deze gemeente bevestigd wordt dat je niet in het bevolkingsregister staat ingeschreven.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden bij hun verzoek om internationale bescherming (waarvoor de beslissing nu definitief is). Je vreest immers discriminatie en geweld bij terugkeer naar zowel Kosovo en Servië, ingegeven door je etnische origine. Je verwijst hierbij naar feiten die andere leden van je familie in het verleden in Kosovo en Servië meemaakten, onder meer de ontvoering in 2012 van je zus F. in Lipjan, het incident in 2012 waarbij je broer in Lipjan werd neergestoken en de belaging van je broer in 2016-2017 in Kragujevac. Daarnaast verwijst je tevens naar feiten van geweldpleging tegen jou gepleegd in Kosovo en Servië. In beide landen werd je het slachtoffer van belaging en fysiek geweld. Tot slot vermeldde je ook zich in Kosovo niet te hebben kunnen inschrijven op school omdat je niet in het bevolkingsregister ingeschreven stond. Dit laatste was dan weer een gevolg van discriminatie ingegeven door je etnische origine.

Het verzoek van je ouders werd echter kennelijk ongegrond verklaard omdat hun werkelijke verblijfssituatie voor jullie komst begin 2019 naar België niet aannemelijk werd gemaakt. Er kon niet worden vastgesteld waar jullie als familie sinds het gewapend conflict in Kosovo (1998-99) overal juist verbleven hadden. Zo beschikte je vader over geen enkel overtuigend document dat zijn beweerde verblijf in deze periode in Kosovo en Servië kon aantonen. Verder legde je vader over jullie opeenvolgende verblijven na juni 1999 manifest tegenstrijdige verklaringen af doorheen zijn asielprocedure. Ook je broer M. legde doorheen zijn verzoek tegenstrijdige verklaringen af over jullie opeenvolgende verblijven sindsdien. Voorts werd door het Commissariaat-generaal vastgesteld dat aan de door hen aangehaalde problemen die aan de grondslag lagen van jullie beweerde vertrek in 2012 vanuit Kosovo naar Servië, met name de ontvoering van je zus F. en de steekpartij van je broer M. door meerdere kanttekeningen, tegenstrijdigheden en andere tekortkomingen geen geloof kan gehecht worden. Dit ondermijnde tevens bijkomend hun beweerde verblijf toen in Kosovo. Ook bij de door hen aangehaalde problemen in Kragujevac werden ernstige twijfels geuit. Daarnaast werd vastgesteld dat er geen substantiële redenen werden opgegeven om Kosovo en Servië in jullie specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of jullie voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen. Hierbij werd onder meer verwezen naar de algemene situatie van de Roma in zowel Servië als Kosovo, alsook naar de beschermingsmogelijkheden in Kosovo. Hun beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de RvV. Aangezien jij bij het verzoek van je

moeder reeds werd ingeschreven als persoon ten laste geldt bijgevolg ook de weigeringsbeslissing in haar verzoek voor jou. Het gegeven dat jij naar aanleiding van jouw verzoek naar diezelfde verklaringen verwijst die je ouders reeds aanhaalden in hun verzoek, is op zich niet van aard om de gedane vaststellingen van het CGVS in het kader van jouw verzoek op te heffen.

Integendeel, niet alleen volharde je in beweringen die reeds als ongeloofwaardig werden beoordeeld in het verzoek van je ouders, zoals de ontvoering in 2012 van je zus F., de steekpartij in 2012 van broer in Kosovo (feiten die op hun beurt je actuele vrees bij terugkeer bepaalden), ook jij gaf geen zicht op jouw verblijfssituatie voor je komst naar België. Zo verklaarde je bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van je geboorte tot 2012 steeds woonachtig te zijn geweest in Lipjan, Kosovo, om vervolgens in 2012 met je ouders, je broer en je zus vanuit Kosovo naar Duitsland te zijn vertrokken, waar jullie tot 2015 verbleven. Hierna werden jullie door de Duitse autoriteiten gedwongen teruggestuurd naar Kosovo, waar jullie tot slot tot 2019 steeds in Lipjan verbleven, om op dat ogenblik (begin 1999) vanuit Kosovo naar België te komen (CGVS, p. 4 en 5). Je gaf op dat ogenblik tevens te kennen na 2015 nooit meer naar Duitsland te zijn teruggekeerd, waarbij je er wel aan toevoegde geheugenproblemen te hebben (CGVS, p. 7). Dit alles staat volledig haaks op de verklaringen afgelegd door je ouders in het kader van hun verzoek. Vervolgens geconfronteerd met de verklaringen afgelegd door je vader in het kader van zijn verzoek al zouden jullie als familie van juni 2012 tot oktober 2013 in Kargujevac verbleven hebben, gaf je opnieuw te kennen dat je geheugen je in de steek had gelaten om vervolgens te bevestigen dat jullie effectief in deze periode daar gewoond hadden (CGVS, p. 8). Het wijzigen van je verklaringen na confrontatie met de verklaringen afgelegd door je vader, volstaat evenwel niet om deze vastgestelde tegenstrijd op te heffen. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat je vervolgens niet kon aangeven waar je in die periode in Kragujevac zou gewoond hebben (CGVS, p. 8). Ook op andere punten strookten je verklaringen over je verblijfssituatie voor aankomst naar België niet met deze afgelegd door je vader in het kader van diens verzoek. Toen je vervolgens werd gevraagd waar jullie na jullie vertrek in 2015 uit Duitsland gewoond hebben, gaf je andermaal te kennen hierna in Lipjan, Kosovo gewoond te hebben, waarbij je eraan toevoegde zich de rest niet te herinneren (CGVS, p. 8). Je stelde vervolgens nogmaals van het ogenblik van jullie terugkeer in 2015 uit Duitsland tot begin 2019 in Lipjan, Kosovo gewoond te hebben. Wanneer je vervolgens geconfronteerd werd met de verklaringen van je vader als zouden jullie na jullie terugkeer uit Duitsland eerst in Gracanica, Kosovo, gewoond te hebben, gaf je aan dit niet te weten of zich niet te herinneren (CGVS, p. 8). Toen je vervolgens met de verklaringen van je vader werd geconfronteerd al zouden jullie daarna vanuit Gracanica, teruggekeerd zijn naar Kragujevac waar jullie de opeenvolgende jaren bleven wonen, gaf je aan zich dit niet te herinneren. Nadat je er vervolgens op werd gewezen dat je zicht dient te geven op jouw werkelijke achtergrond, dat je over alle aspecten van je verzoek de volledige waarheid dient te vertellen en een korte pauze werd ingelast om je de mogelijkheid te geven hierover te overleggen met je advocaat, gaf je plots te kennen na jullie terugkeer uit Duitsland in 2015 in verschillende steden in Kosovo en Servië te hebben verbleven, waaronder in Kragujevac, Servië, en vanuit Kragujevac begin 2019 naar België te zijn gekomen (CGVS, p. 8 en 9). Je vervolgens nogmaals gevraagd of je na 2015 nog terugkeerde naar Duitsland, gaf je andermaal te kennen zich dit niet te herinneren (CGVS, p. 9). Vervolgens geconfronteerd met de verklaringen afgelegd door je vader dat jullie eind 2017 terugkeerden naar Duitsland, daar bleven tot januari 2019 om vervolgens terug te keren naar Servië, waar jullie zich kortstondig in Cacak vestigden, gaf je enkel aan mogelijks in Cacak te hebben verbleven (CGVS, p. 10). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat je kennis van Lipjan, waar je luidens je verklaringen zou geboren en lange tijd zou opgegroeid zijn volledig ontoereikend bleek. Zo slaagde je er niet in namen van straten en plaatsen te geven in de wijk Mala Dobraj, waar je nochtans zeer lange tijd op straat zou gewoond hebben (CGVS, p. 5). Verder bleek je evenmin plaatsen te kennen in de ruimere omgeving van deze wijk Malaj Dobraj (CGVS, p. 5 en 14). Gelet op het feit dat je jouw verblijfssituatie voor aankomst in België niet aannemelijk heeft gemaakt, komt de geloofwaardigheid van de door jou geschetste persoonlijke problemen in Kosovo en Servië, zo ook je problemen op het vlak van toegang tot onderwijs, volledig op de helling te staan. Wat betreft de door jou aangehaalde geheugenproblemen waarnaar je herhaaldelijk verwees tijdens je persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat je geen medisch(e) attest(en) bijbrengt waaruit het bestaan van geheugenproblemen kan worden afgeleid. Deze uitleg kunnen je eerdere incoherenties en andere tekortkomingen over je opeenvolgende verblijfplaatsen voor je komst naar België dan ook niet rechtvaardigen. Dat je nog heel jong was op het ogenblik van deze verplaatsingen en voorheen nooit naar school ging, zoals jouw advocaat opmerkte op het einde van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 15), kan maar slechts gedeeltelijk gevolgd worden. Verwacht mag worden dat je deze feiten, die een belangrijke impact hadden op je leven, toch enigszins correct kan situeren.

Betreffende je bewering dat je in Kosovo bij je geboorte niet ingeschreven werd in het bevolkingsregister, er nooit over documenten beschikte en derhalve niet over de Kosovaarse nationaliteit beschikt, kan er

verwezen worden naar de vaststellingen gedaan in het kader van het verzoek van je vader over jullie mogelijkheid tot het bekomen van de Kosovaarse nationaliteit. Het door jou neergelegde attest van de gemeente Lipjan doet hieraan geen afbreuk. Bovendien dient hier bijkomend te worden opgemerkt dat om bewijskrachtig te zijn documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, quod non in casu.

Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat voor wat betreft **Kosovo** uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 2 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20220502.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een openbaar en eerlijk proces, het recht op een advocaat, het recht op getuigen en het recht om in beroep te gaan, zijn formeel verworven en worden gerespecteerd. Volledigheidshalve kan hier worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Kosovo aanwezig zijn via het zogenoemde Free Legal Aid Agency (FLAA). De informatie maakt verder duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. Dit wordt verder gestimuleerd doordat de KP het voorbije decennium tevens bijzonder proactief is geweest in het creëren en onderhouden van lokale samenwerkingsverbanden met alle verschillende gemeenschappen en minderheden (community policing-strategie). De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo (Police Inspectorate Kosovo, PIK) en de dienst van de ombudspersoon (Ombudsperson Institution Kosovo, OIK). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/ of gerechtelijke vervolging. EULEX behoudt tevens een speciale politievertegenwoordiging in Kosovo met de bedoeling de rol van second security responder te blijven opnemen. Naast de KP en internationale politietroepen EULEX is KFOR (Kosovo Force) de derde binnenlandse veiligheidsdienst die bescherming biedt aan burgers en dit in de rol van third responder. Met de aannahme van een rule of law strategy for 2021-2026 en het bijhorende actieplan werden recent ook belangrijke stappen gezet in de versterking van het gerecht. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 2 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20220502.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt voorts dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt als overwegend stabiel en kalm omschreven. In het algemeen bestaan er geen veiligheidsrisico's voor RAE om terug te keren naar Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -

middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 2 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20220502.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) toont tevens aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precare economische toestand in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Kosovaarse overheid respecteert evenwel de rechten van de etnische minderheden en de regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via een strategie en een actieplan, eerst voor de periode 2009-2015 en vervolgens voor de periode 2017-2021, tracht ze de toestand en de re-integratie van de Roma in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat diverse gemeenten in Kosovo intussen ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen. Om de implementering en de efficiëntie van de beleidsplannen in verband met de Roma in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. In de loop van 2018 en 2019 heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergieën met als doel de implementatie van het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. Het betreft hier onder meer initiatieven in verband met huisvesting, energievoorzieningen, onderwijs, verkiezing van de Roma-vriendelijkste burgemeester van Kosovo, en versterking van onderwijscapaciteiten voor Romakinderen. Sinds januari 2021 is de tweede fase van het ROMACTED-steunprogramma van start gegaan. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de situatie van Roma in **Servië** blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Servië Algemene Situatie van 13 augustus 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20210813.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie

voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking, dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat en dat corrupte politieambtenaren steeds vaker ter verantwoording worden geroepen. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon op dit gebied nog veel moet gebeuren en er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, wordt op dit terrein een zekere vooruitgang geboekt. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de instelling van de ombudsman (Protector of Citizens). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De kwaliteit van de interne politieonderzoeken is gestegen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. In november 2018 werd de nieuwe wet op gratis rechtsbijstand (Law on free legal aid) aangenomen, die in oktober 2019 in werking trad. Daarnaast bestaan er ook verschillende niet wettelijk geregelde mogelijkheden om kosteloze rechtshulp te verkrijgen. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden, dit via de nodige wetgevende initiatieven, anticorruptiestrategieën en bijbehorende actieplannen. Ofschoon er zich nog problemen voordoen op het vlak van de tenuitvoerbrenging van het beleid, beschikt Servië ondertussen over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van de maatregelen. Vooruitgang wordt hierdoor geboekt op dit terrein. In mei 2019 werd de bestaande Wet op het anticorruptieagentschap herzien (Law on the prevention of corruption of Law on the anti-corruption agency). De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Cooperation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m.

Specifiek voor de Roma-minderheid ontkent het Commissariaat-generaal niet dat in Servië racistisch geweld gericht tegen de Roma gemeenschap plaatsvindt, dat ook verbaal en fysiek politiegeweld tegen Roma voorkomt, en dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Echter dient erop gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband wijst het Commissariaat-generaal er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U blijft hier in gebreke. Informatie over de Roma in Servië maakt voorts duidelijk dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Roma slachtoffers, dat organisaties als A11 Initiative for Economic and Social Rights, YUCOM, Belgrade Centre for Human Rights, Yurom Centre, Alliance against Discrimination of Roma, Bibija, Roma Women's Network en Praxis en ervaren advocaten (al dan niet actief binnen deze organisatie of relevante onafhankelijke overheidsinstellingen) die nauw verbonden zijn met de Roma gemeenschap bijstand kunnen bieden aan Roma om discriminatie te melden en hun rechten te beschermen. Dit kan door het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, zo ook door het ondernemen van stappen bij het Hooggerechtshof daar waar lagere rechtbanken in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem kan nog worden aangestipt dat de organisatie Minority Rights Group International intussen (van 1 september 2020 tot 31 augustus 2022) samen met Praxis en met een groot aantal stakeholders op het terrein een programma heeft lopen dat erop gericht is te komen tot een verbeterde juridische aanpak van gevallen van discriminatie van Roma.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Tevens voor wat betreft de situatie van de Roma in Servië toont de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Servië Algemene Situatie van 13 augustus 2021**, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20210813.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) aan dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie

bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precare economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert een aantal strategieën met bijhorende actieplannen ter verbetering van de moeilijke socio-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Vooral op het gebied van de uitreiking van identiteitsdocumenten voor Roma in Servië zien wij de voorbije jaren een aanzienlijke progressie. Om de toegang tot de gezondheidszorg bij Roma te faciliteren werd door het ministerie van Gezondheidszorg tevens een systeem van gezondheidsbemiddelaars op poten gezet die als tussenpersoon functioneren tussen de gemeenschap en de gezondheidszorg. Volgens de OVSE heeft dit systeem een concrete en meetbare verbetering wat betreft de gezondheidsstatus van de Roma-gemeenschap met zich meegebracht. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. In 2018 werd zo in Servië het ROMACTED-programma van de Raad van Europa gelanceerd. Het voorziet in garanties op de implementering van algemene, brede ontwikkelingsdoelstellingen op het lokale (gemeentelijke) niveau. Sindsdien zijn op lokaal niveau (in de 11 aangeduide gemeentes) een aantal programma's daadwerkelijk aan het lopen die bijdragen aan de verbetering van de Roma in het onderwijs, huisvesting, nutsvoorzieningen, cultuurleven, Op 26 juni 2018 vond tevens het 2018 National Platform on Roma Integration in Serbia plaats, waaraan vertegenwoordigers van centrale en lokale instanties, van de burgermaatschappij, van de Roma-gemeenschap en van de media deelnamen en waar de verdere lokale implementatie van het Romabeleid in Servië werd besproken. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's en burgermaatschappijorganisaties actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Voor klachten omwille van discriminatie op basis van etnische afkomst kunnen Roma zich verder richten tot de Protector of Citizens of the Republic of Serbia en de Commissioner for Protection of Equality.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie

jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Je haalde daarnaast enkel persoonlijke redenen aan waarom je niet terug kan keren naar Kosovo of Servië. Je wil graag in België blijven wonen om hier iets van je leven te maken, hier te studeren en te werken (CGVS, p. 15). Het betreft hier evenwel louter motieven van persoonlijke aard welke op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Rekening houdend met hetgeen voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Derhalve dient ook jouw verzoek niet-ontvankelijk verklaard te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/5, 57/6/3 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève).

Verzoeker betwist de weigeringsgronden van de bestreden beslissing, die hij samenvat, en is van mening dat hij persoonlijke redenen heeft die leiden tot de toekenning van internationale bescherming.

Hij werpt op dat niet lijkt te worden betwist dat hij een Kosovaars onderdaan van Roma-afkomst is. Hij is van mening dat de redenering van de verwerende partij, dat de Kosovaarse staat zich inspanningen getroost om de Roma-bevolking toegang te geven tot justitie, huisvesting, gezondheidszorg en werk en dat deze enige doeltreffende bescherming biedt aan de Roma-minderheid in het land, die vaak het slachtoffer is van agressie en geweld door de Albaneestalige bevolking, ontoereikend is. Hij baseert zich hiervoor op de volgende documenten: een rapport van OSAR van 2012 “over de situatie van Roma in geval van terugkeer”, het jaarverslag 2020-2021 van Amnesty International “over de discriminatie waarmee de Roma-bevolking wordt geconfronteerd in haar recht op toegang tot huisvesting, werk, gezondheidszorg en justitie”, een CIRE-rapport uit 2019 “dat bevestigt dat de Roma in Kosovo worden gediscrimineerd” en een verslag van Médecins du Monde van 22 april 2021 (stuk 4 bij het verzoekschrift). Verzoeker is van mening dat deze informatie volledig in tegenspraak is met de informatie die de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft verstrekt, zijnde beknopte, algemene informatie die bijzonder onnauwkeurig is wat de precieze situatie van de Roma-minderheden in Kosovo op dit moment betreft. Hij betoogt dat een dergelijke motivering reeds is gesanctioneerd door de Raad in arrest nr. 212 909 van 26 november 2018. Hij acht het derhalve passend om over te gaan tot vernietiging, zodat een diepgaand onderzoek kan worden ingesteld naar de situatie van de Roma-minderheden in Kosovo, zowel wat betreft hun toegang tot de rechter, huisvesting, gezondheidszorg en werk, als wat betreft de schending van hun grondrechten. Bovendien, zo stelt verzoeker, heeft het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) op geen enkele wijze de situatie van de Roma-bevolking in geval van repatriëring naar Kosovo onderzocht. In het OSAR-verslag van 2012 over de situatie van de Roma-bevolking in geval van repatriëring naar Kosovo wordt luidens het verzoekschrift gewezen op de talrijke discriminaties waaraan zij worden blootgesteld bij hun toegang tot huisvesting, werk, justitie en onderwijs.

Verzoeker benadrukt dat hij 18 jaar is, geen nationaliteit heeft en van Roma-origine is. Hij heeft het grootste deel van zijn leven in Kosovo en in Servië op straat doorgebracht en is nooit naar school geweest. Hij heeft noch in Kosovo, noch in Servië een administratieve identiteit als Roma. Hij heeft noch de Servische, noch de Kosovaarse nationaliteit. Zo is hij niet in het bezit van een identiteitsbewijs van Kosovo of Servië. Hij voegt bij het verzoekschrift een attest van de gemeente Lipjan, waarin wordt bevestigd dat verzoeker niet is ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Bovendien, zo stelt verzoeker, heeft hij onlangs een verzoek tot erkenning als staatloze ingediend. Hij is van mening dat een terugkeer naar Kosovo bijzonder ingewikkeld zal zijn wat betreft de toegang tot onderwijs, huisvesting, werk en justitie, gezien zijn gebrekkige opleiding en zijn gebrekkige kennis van de Servische en Albanese taal, waardoor integratie moeilijk, zo niet onmogelijk wordt. Het beste bewijs volgens verzoeker is dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal in het Frans werd gehoord. Verzoeker betoogt dat hij door zijn profiel een kwetsbaar persoon is die geen bijstand zal kunnen krijgen van de Kosovaarse en de Servische autoriteiten. Door het ontbreken van naaste familie in Kosovo en Servië kan hij nergens heen. Hij oppert dat geen van deze elementen door het commissariaat-generaal werd onderzocht en vraagt zich af of hij, gezien zijn kwetsbare status, doeltreffende bescherming van de Kosovaarse en Servische autoriteiten kan genieten. Hij verwijst naar 's Raads arrest nr. 223 618 van 4 juli 2019 waarin dit specifieke profiel (kwetsbaar persoon, van Roma afkomst) reeds werd genoemd.

In verband met de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten haalt verzoeker aan dat ook in dit verband de informatie van het commissariaat-generaal zuiver algemeen en beknopt is, met weinig details en met verwijzingen naar bijzonder oude informatie. Verzoeker verwijst naar arrest nr. 177 207 van de Raad van 28 oktober 2016 en is van oordeel dat dient te worden besloten tot vernietiging wegens het ontbreken van geactualiseerd en serieus onderzoek naar de houding van de Kosovaarse autoriteiten ten opzichte van de Roma-minderheid en naar de vraag of zij al dan niet toegang kunnen krijgen tot doeltreffende bescherming.

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij, indien hij vanwege zijn Roma-origine, de situatie van Roma in Servië, de houding van de Servische autoriteiten en zijn bijzondere profiel naar Servië terugkeert, kan worden blootgesteld aan vervolging of zelfs aan onmenselijke en vernederende behandeling. Hij verwijst naar twee OSAR-rapporten uit 2016 *“over de houding van de Servische autoriteiten ten opzichte van de Roma, maar ook over hun situatie in Servië”*, alsmede naar een rapport van Amnesty International uit 2021. Deze drie verslagen herinneren er luidens het verzoekschrift eens te meer aan dat de Roma-bevolking het slachtoffer is van talrijke vormen van discriminatie bij de toegang tot de gezondheidszorg, huisvesting, justitie, onderwijs en werk. Roma, nog steeds volgens verzoeker, zijn het slachtoffer van veel gewelddadige aanvallen en kunnen niet effectief beschermd worden door de Servische autoriteiten. Zij kunnen ook zeer ernstig worden gediscrimineerd wanneer zij uit Kosovo komen, zoals verzoeker. Uit het rapport van OSAR uit 2016 over de situatie van de Roma die in Kosovo wonen blijkt namelijk hoe extreem moeilijk het voor Roma is om in Servië geregistreerd te worden en om in Servië te integreren. Een verslag van de Werelddoctoren van 22 april 2021 (stuk 4 bij het verzoekschrift) bevestigt volgens verzoeker de situatie van de Roma-minderheden in Servië en de discriminatie waarvan zij het slachtoffer zijn. Aangezien dit element niet werd onderzocht daar de bestreden beslissing zich beperkt tot algemene informatie over de situatie van de Roma in Servië zonder rekening te houden met zijn bijzonder profiel, dient de bestreden beslissing volgens verzoeker te worden vernietigd.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad om hem, gelet op zijn bijzonder profiel, de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en subsidiair om de zaak te verwijzen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek van de volgende punten: actualisering van de situatie van de Roma in Kosovo en Servië in verband met zijn bijzonder profiel en een overzicht van de situatie van uit Europa terugkerende Roma in Servië en Kosovo, alsook de situatie van Roma uit Kosovo in Servië.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- CIRE, *“Victime de la crise et du nationalisme”*, d.d. 9 september 2021 (stuk 3);
- Médecins du Monde, *“La communauté Rom en Serbie et Croatie : l'urgence invisible”*, d.d. 22 april 2021 (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A, van het Verdrag van Genève, mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept hij zich niet dienstig op de schending van deze bepaling.

In zoverre verzoeker de schending opwerpt van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit artikel is opgeheven en dat verzoeker wellicht doelt op de schending van artikel 57/6, § 3, 6°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Verzoeker, in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 23 juni 2022, getiteld "*niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)*", waarbij zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet.

Luidens artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt "*Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.*" De vader en moeder van verzoeker dienden op 11 februari 2019 zelf een verzoek om internationale bescherming in. Hun verzoeken werden geweigerd bij beslissingen van de commissaris-generaal van 15 maart 2021, hetgeen bevestigd werd bij de arresten met nrs. 264 194 en 264 203 van de Raad van 24 november 2021. Deze beslissingen en beoordelingen zijn definitief.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...) 6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet stelt onder andere:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht, noch betwist waar terecht wordt gesteld dat aan de in zijn hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden als begeleide minderjarige op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.1. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk steunt op dezelfde gronden die zijn ouders aanhaalden ter staving van hun verzoeken, en waarvoor, zoals is gebleken, de beslissingen nu definitief zijn. Immers, verzoeker geeft aan evenzeer discriminatie en geweld te vrezen bij terugkeer naar zowel Kosovo als Servië en dit omwille van zijn etnische Roma-origine. Verzoeker verwijst hierbij naar feiten die andere leden van zijn familie in het verleden in Kosovo en Servië meemaakten, onder meer de ontvoering van zijn zus in de Kosovaarse gemeente Lipjan in 2012, het incident uit 2012 waarbij zijn broer in Lipjan werd neergestoken en de belaging van zijn broer in 2016-2017 in Kragujevac, Servië. Daarnaast verwijst verzoeker naar feiten van geweldpleging jegens hem in Kosovo en Servië, waar hij het slachtoffer werd van belaging en fysiek geweld. Hij vermeldt verder dat hij zich in Kosovo niet kon inschrijven op school omdat hij niet in het bevolkingsregister ingeschreven stond, dit ten gevolge van discriminatie ingegeven door de etnische origine.

2.3.7.2. Uit de beslissingen genomen ten aanzien van verzoekers ouders op 15 maart 2021 (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 1) blijkt dat de door hen ingediende verzoeken om internationale bescherming kennelijk ongegrond werden verklaard omdat hun werkelijke verblijfssituatie voor de komst naar België begin 2019 niet aannemelijk werd gemaakt. Tevens werd vastgesteld dat aan de door hen aangehaalde problemen, te weten de ontvoering van hun dochter en de steekpartij van hun zoon, door meerdere kanttekeningen, tegenstrijdigheden en andere tekortkomingen geen geloof kan worden gehecht, wat tevens het beweerd verblijf toen in Kosovo ondermijnt. Verder werden er ook bij de door hen aangehaalde problemen in Servië ernstige twijfels geuit. Daarnaast werd vastgesteld, onder meer onder verwijzing naar de algemene situatie van de Roma in zowel Servië als Kosovo en naar de beschermingsmogelijkheden, dat er geen substantiële redenen werden opgegeven om Kosovo en Servië in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen. Zoals reeds gesteld werden de door de ouders tegen deze beslissingen ingestelde beroepen door de Raad verworpen bij arresten nrs. 264 194 en 264 203 van 24 november 2021. Aangezien verzoeker ten tijde van het verzoek om internationale bescherming van zijn moeder reeds ingeschreven stond als persoon ten laste, werd haar verzoek ook in zijn naam ingediend en geldt de weigeringsbeslissing, bevestigd in beroep, ook ten aanzien van hem. Zoals de commissaris-generaal terecht aanhaalt in de bestreden beslissing, is het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn eigen verzoek naar dezelfde

verklaringen verwijst als deze die zijn ouders reeds aanhaalden in hun verzoeken, op zich niet van aard om de gedane vaststellingen van het commissariaat-generaal in het kader van zijn verzoek op te heffen. In dit verband wordt in de bestreden beslissing overigens terdege als volgt overwogen:

“Integendeel, niet alleen volharde je in beweringen die reeds als ongeloofwaardig werden beoordeeld in het verzoek van je ouders, zoals de ontvoering in 2012 van je zus F., de steekpartij in 2012 van broer in Kosovo (feiten die op hun beurt je actuele vrees bij terugkeer bepaalden), ook jij gaf geen zicht op jouw verblijfssituatie voor je komst naar België. Zo verklaarde je bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van je geboorte tot 2012 steeds woonachtig te zijn geweest in Lipjan, Kosovo, om vervolgens in 2012 met je ouders, je broer en je zus vanuit Kosovo naar Duitsland te zijn vertrokken, waar jullie tot 2015 verbleven. Hierna werden jullie door de Duitse autoriteiten gedwongen teruggestuurd naar Kosovo, waar jullie tot slot tot 2019 steeds in Lipjan verbleven, om op dat ogenblik (begin 1999) vanuit Kosovo naar België te komen (CGVS, p. 4 en 5). Je gaf op dat ogenblik tevens te kennen na 2015 nooit meer naar Duitsland te zijn teruggekeerd, waarbij je er wel aan toevoegde geheugenproblemen te hebben (CGVS, p. 7). Dit alles staat volledig haaks op de verklaringen afgelegd door je ouders in het kader van hun verzoek. Vervolgens geconfronteerd met de verklaringen afgelegd door je vader in het kader van zijn verzoek al zouden jullie als familie van juni 2012 tot oktober 2013 in Kargujevac verbleven hebben, gaf je opnieuw te kennen dat je geheugen je in de steek had gelaten om vervolgens te bevestigen dat jullie effectief in deze periode daar gewoond hadden (CGVS, p. 8). Het wijzigen van je verklaringen na confrontatie met de verklaringen afgelegd door je vader, volstaat evenwel niet om deze vastgestelde tegenstrijd op te heffen. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat je vervolgens niet kon aangeven waar je in die periode in Kragujevac zou gewoond hebben (CGVS, p. 8). Ook op andere punten strookten je verklaringen over je verblijfssituatie voor aankomst naar België niet met deze afgelegd door je vader in het kader van diens verzoek. Toen je vervolgens werd gevraagd waar jullie na jullie vertrek in 2015 uit Duitsland gewoond hebben, gaf je andermaal te kennen hierna in Lipjan, Kosovo gewoond te hebben, waarbij je eraan toevoegde zich de rest niet te herinneren (CGVS, p. 8). Je stelde vervolgens nogmaals van het ogenblik van jullie terugkeer in 2015 uit Duitsland tot begin 2019 in Lipjan, Kosovo gewoond te hebben. Wanneer je vervolgens geconfronteerd werd met de verklaringen van je vader als zouden jullie na jullie terugkeer uit Duitsland eerst in Gracanica, Kosovo, gewoond te hebben, gaf je aan dit niet te weten of zich niet te herinneren (CGVS, p. 8). Toen je vervolgens met de verklaringen van je vader werd geconfronteerd al zouden jullie daarna vanuit Gracanica, teruggekeerd zijn naar Kragujevac waar jullie de opeenvolgende jaren bleven wonen, gaf je aan zich dit niet te herinneren. Nadat je er vervolgens op werd gewezen dat je zicht dient te geven op jouw werkelijke achtergrond, dat je over alle aspecten van je verzoek de volledige waarheid dient te vertellen en een korte pauze werd ingelast om je de mogelijkheid te geven hierover te overleggen met je advocaat, gaf je plots te kennen na jullie terugkeer uit Duitsland in 2015 in verschillende steden in Kosovo en Servië te hebben verbleven, waaronder in Kragujevac, Servië, en vanuit Kragujevac begin 2019 naar België te zijn gekomen (CGVS, p. 8 en 9). Je vervolgens nogmaals gevraagd of je na 2015 nog terugkeerde naar Duitsland, gaf je andermaal te kennen zich dit niet te herinneren (CGVS, p. 9). Vervolgens geconfronteerd met de verklaringen afgelegd door je vader dat jullie eind 2017 terugkeerden naar Duitsland, daar bleven tot januari 2019 om vervolgens terug te keren naar Servië, waar jullie zich kortstondig in Cacak vestigden, gaf je enkel aan mogelijks in Cacak te hebben verbleven (CGVS, p. 10). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat je kennis van Lipjan, waar je luidens je verklaringen zou geboren en lange tijd zou opgegroeid zijn volledig ontoereikend bleek. Zo slaagde je er niet in namen van straten en plaatsen te geven in de wijk Mala Dobraj, waar je nochtans zeer lange tijd op straat zou gewoond hebben (CGVS, p. 5). Verder bleek je evenmin plaatsen te kennen in de ruimere omgeving van deze wijk Malaj Dobraj (CGVS, p. 5 en 14). Gelet op het feit dat je jouw verblijfssituatie voor aankomst in België niet aannemelijk heeft gemaakt, komt de geloofwaardigheid van de door jou geschetste persoonlijke problemen in Kosovo en Servië, zo ook je problemen op het vlak van toegang tot onderwijs, volledig op de helling te staan. Wat betreft de door jou aangehaalde geheugenproblemen waarnaar je herhaaldelijk verwees tijdens je persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat je geen medisch(e) attest(en) bijbrengt waaruit het bestaan van geheugenproblemen kan worden afgeleid. Deze uitleg kunnen je eerdere incoherenties en andere tekortkomingen over je opeenvolgende verblijfplaatsen voor je komst naar België dan ook niet rechtvaardigen. Dat je nog heel jong was op het ogenblik van deze verplaatsingen en voorheen nooit naar school ging, zoals jouw advocaat opmerkte op het einde van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 15), kan maar slechts gedeeltelijk gevolgd worden. Verwacht mag worden dat je deze feiten, die een belangrijke impact hadden op je leven, toch enigszins correct kan situeren.”

Verzoeker laat voorgaande overwegingen volledig ongemoeid in het verzoekschrift, zodat deze overwegingen in verband met het zelf ook niet aannemelijk kunnen maken van de verblijfssituatie voor aankomst in België, die steun vinden in het administratief dossier alsook door de Raad pertinent en

draagkrachtig worden bevonden, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Aangezien verzoeker zijn verblijfssituatie voor aankomst in België, net zoals zijn ouders overigens in het kader van hun verzoeken, niet aannemelijk weet te maken, komt ook de geloofwaardigheid van de eigen geschetste persoonlijke problemen in Kosovo, te weten de fysieke belastingen en de problemen in verband met toegang tot onderwijs, alsook deze in Servië waar hij tevens zou zijn mishandeld ernstig op de helling te staan. De problemen in verband met zijn familieleden in zowel Kosovo in 2012 als in Servië in 2016-2017 werden in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van zijn ouders reeds als ongeloofwaardig geacht, beoordeling die als definitief en vaststaand dient te worden beschouwd.

2.3.7.3. Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat hij noch de Kosovaarse, noch de Servische nationaliteit bezit, in Kosovo noch in Servië een administratieve identiteit als Roma heeft en duidt op het tijdens de administratieve procedure neergelegde attest van de Kosovaarse gemeente Lipjan, waarin wordt bevestigd dat hij niet is ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand (administratief dossier, map documenten, stuk 1), wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terdege verwezen wordt naar de vaststellingen gedaan in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers vader over de mogelijkheid tot het bekomen van de Kosovaarse nationaliteit. Deze vaststellingen, samen met deze in verband met de mogelijkheid tot het bekomen van (identiteits)documenten in Kosovo en Servië voor Roma's, luiden als volgt (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 1):

"(...) Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat terugkerende Roma en Ashkali naar de gemeente Lipjan vanaf 2000 geen problemen kenden bij het verwerven van officiële documenten.

(...)

Voorts dient in dit verband te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (die werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat sinds 2011 in Servië een aanzienlijke verbetering werd geboekt in de toegang van Roma tot persoonlijke identiteitsdocumenten, zo ook voor Roma afkomstig uit Kosovo en niet-gedocumenteerde of niet-geregistreerde Roma (zoals uw kinderen). Hierin was een belangrijke rol weggelegd voor het lokale beleidsniveau, in het bijzonder de lokale coördinatoren voor Romazaken (Coordinators for Roma Issues) en de lokale centra voor maatschappelijk werk. Dat in het licht hiervan de lokale autoriteiten u op geen enkel ogenblik naar degelijke lokale instanties zouden doorverwezen hebben doet de wenkbrauwen fronsen.

(...)

Wat betreft Kosovo dient te worden opgemerkt dat de grondwet van de Republiek Kosovo stipuleert dat alle burgers van de voormalige Federale Republiek Joegoslavië die op 1 januari 1998 hun vaste verblijfplaats in Kosovo hadden, los van de huidige verblijfplaats, aanspraak maken op het Kosovaarse staatsburgerschap. Artikels 28 en 29 van de staatsburgerschapswet (Law on Citizenship of Kosovo, Law Nr. 03/L-034) regelen de status van degenen die als rechtmatige bewoners geregistreerd zijn (legal residents) en van de burgers van het voormalige Joegoslavië die op 1 januari 1998 hun vaste woonplaats in Kosovo hadden (habitually residing). Iedereen die de voorwaarden vervult, geldt automatisch als staatsburger van de Republiek Kosovo. U maakt aldus aanspraak op de Kosovaarse nationaliteit. Mits de nodige registratie maken ook uw kinderen aanspraak op de Kosovaarse nationaliteit. De staatsburgerschapswet van Kosovo voorziet immers ook in de nationaliteit voor iedereen die geboren is in Kosovo. Wat betreft Servië dient te worden opgemerkt dat Servië tot op heden Kosovo niet erkent als staat en alle personen afkomstig uit Kosovo bijgevolg nog steeds als Servisch staatsburger beschouwt."

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt doet het door verzoeker neergelegde attest van de Kosovaarse gemeente Lipjan aan bovenstaande vaststaande beoordeling geen afbreuk. Overigens, in dit attest staat enkel opgetekend dat verzoeker niet in de registers van de burgerlijke stand van Lipjan is ingeschreven. Hieruit blijkt niet dat hij nergens elders werd geregistreerd. Bovendien wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat om bewijskrachtig te zijn documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, *quod non in casu*.

Ten overvloede stipt de Raad nog aan dat in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald dat uit de COI Focus "Servië Algemene Situatie", van 13 augustus 2021 (p. 50, 54-55) blijkt dat op het gebied van de uitreiking van identiteitsdocumenten voor Roma in Servië de voorbije jaren een aanzienlijke progressie heeft plaatsgevonden. Verzoeker brengt geen actuele informatie aan die dit oordeel aan het wankelen vermag te brengen of die aantoont dat dit niet het geval zou zijn voor uit Kosovo terugkerende Roma.

Dat verzoeker, zoals hij in het verzoekschrift opwerpt, onlangs een verzoek tot erkenning als staatloze heeft ingediend, is niet meer dan een blote bewering die geenszins wordt gestaafd met enig stuk en die hoe dan ook geen afbreuk doet aan het voorgaande.

2.3.7.4. In de bestreden beslissing wordt voorts – volledigheidshalve – op omstandige wijze gemotiveerd aangaande de nationale beschermingsmogelijkheden in zowel Kosovo als Servië, alsook in verband met de situatie van de Roma in beide landen.

2.3.7.5. Vooreerst wordt ingegaan op de beschermingsmogelijkheden in Kosovo. De commissaris-generaal motiveert, op basis en in het licht van de informatie waarover hij beschikt, te weten de COI Focus “Kosovo Algemene Situatie” van 2 mei 2022, terdege dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en stelt hierbij onder meer, zoals ook in het verzoekschrift wordt herhaald, dat machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie kan worden aangeklaagd. In verband met de veiligheidssituatie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) werpt de commissaris-generaal, zich hierbij opnieuw terdege baserend op de voornoemde COI van 2 mei 2022, op dat blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. De commissaris-generaal stelt aan de hand van zijn informatie dat uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn, dat de veiligheidssituatie als overwegend stabiel en kalm wordt omschreven, dat er in het algemeen geen veiligheidsrisico’s voor RAE bestaan om terug te keren naar Kosovo en dat het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen niet betekent dat deze *an sich* etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk, aldus de commissaris-generaal, dat er niet meer kan gesproken worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo, en dat het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen geenszins afdoende wordt ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Voorts wordt in de beslissing opgemerkt en erkend dat de informatie vervat in de voormelde COI van 2 mei 2022 aan toont dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, doch dat deze situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan ten aanzien van de RAE. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben, zo wordt opgemerkt, niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden, aldus de commissaris-generaal die hieraan toevoegt dat geenszins zonder meer kan afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er, zo luidt de beslissing vervolgens, ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift herhaaldelijk kritiek uit op de informatie van het commissariaat-generaal, bijvoorbeeld waar hij o.a. oppert dat deze “*zuiver algemeen en beknopt [is], met weinig details en verwijzingen naar bijzonder oude informatie*” en het gaat om “*beknopte, algemene informatie (...) die bijzonder onnauwkeurig is wat de precieze situatie van de Roma-minderheden op dit moment betreft*”, mist zijn kritiek feitelijke grondslag en ernst. Immers, in weerwil van verzoekers algemene verzuchtingen betreft het geen algemene, beknopte, bijzonder onnauwkeurige, met weinig details en gedateerde informatie, doch is de objectieve informatie van het commissariaat-generaal waarover zij beschikt en waarop de bestreden beslissing mede stoelt, te weten de COI Focus “Kosovo Algemene Situatie” van 2 mei 2022 actueel, specifiek, gedetailleerd en tevens toegespitst op de actuele situatie van de minderheden, waaronder de Roma alsook op de situatie van terugkeerders.

Een verwijzing naar algemene informatie, zoals verzoeker *in casu* naar informatie gevoegd bij het verzoekschrift en naar deels gedateerde informatie die evenwel zonder voeging bij het verzoekschrift of vermelding van de *weblink* louter wordt vermeld zodat de Raad er geen kennis van kan nemen (een rapport van OSAR uit 2012 “*over de situatie van Roma in Kosovo in geval van terugkeer*”, het jaarverslag 2020-2021 van Amnesty International “*over de discriminatie van de Roma-bevolking*” en een rapport van CIRE uit 2019 “*dat bevestigt dat de Roma in Kosovo worden gediscrimineerd*”), volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar

betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter naar algemene informatie te verwijzen, geheel in gebreke.

De door verzoeker bijgebrachte informatie vermag de objectieve informatie van de commissaris-generaal, waarnaar de *weblink* in de bestreden beslissing is opgenomen en waaruit onder meer blijkt dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, niet in een ander daglicht te stellen. Zo de informatie van verzoeker al betrekking heeft op de beschermingsmogelijkheden in Kosovo en in zoverre (dan nog) actueel, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Uit niets blijkt derhalve en verzoeker toont, door louter naar algemene informatie te verwijzen, niet *in concreto* aan dat de Kosovaarse autoriteiten hem met betrekking tot zijn (eventuele) problemen (in de toekomst) geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen verlenen.

Betreffende verzoekers verwijzing naar een bepaald arrest van de Raad, overigens uit 2016, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

Dergelijk algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.7.6. Verzoeker hekelt voorts de stelling in de bestreden beslissing dat hij naar Kosovo kan terugkeren en er niet vervolgd zal worden in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omdat de door de Roma geleden discriminatie niet voldoende intens is om vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te rechtvaardigen.

De Raad benadrukt dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoeker betoogt dat een terugkeer naar Kosovo bijzonder ingewikkeld zal zijn wat betreft de toegang tot onderwijs, huisvesting, werk en justitie, gezien zijn gebrekkige opleiding en zijn gebrekkige kennis van de Servische en Albanese taal, waardoor zijn integratie moeilijk, zo niet onmogelijk wordt.

Uit de voormelde COI Focus van 2 mei 2022, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarop deze deels is gestoeld, blijkt dat hierin terdege wordt erkend dat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, dit ten gevolge van een samenloop van diverse factoren. Uit deze landeninformatie blijkt echter ook dat de Kosovaarse overheid de rechten van de etnische minderheden respecteert en dat de regering zich heeft gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden, waaronder de Roma-minderheid. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht als volgt gestipuleerd:

“Via een strategie en een actieplan, eerst voor de periode 2009-2015 en vervolgens voor de periode 2017-2021, tracht ze de toestand en de re-integratie van de Roma in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat diverse gemeenten in Kosovo intussen ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen. Om de implementering en de efficiëntie van de beleidsplannen in verband met de Roma in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. In de loop van 2018 en 2019 heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergieën met als doel de implementatie van het nationale actieplan lokaal

beter te implementeren. Het betreft hier onder meer initiatieven in verband met huisvesting, energievoorzieningen, onderwijs, verkiezing van de Roma-vriendelijkste burgemeester van Kosovo, en versterking van onderwijscapaciteiten voor Romakinderen. Sinds januari 2021 is de tweede fase van het ROMACTED-steunprogramma van start gegaan. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen."

Hieruit volgt dat de Kosovaarse overheid reeds stappen heeft gezet en voortuitgang heeft geboekt op het vlak van toegang van Roma tot onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie en dat er organisaties actief zijn ter verdediging van de rechten en integratie van Roma. Mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context kunnen in het algemeen niet beschouwd worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben, over het algemeen genomen, niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd en het blijkt niet dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden.

Verzoeker slaagt er met zijn summier en niet geconcretiseerd betoog niet in de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Hij formuleert zijn betoog zeer algemeen en komt voor het overige niet verder dan opnieuw te verwijzen naar dezelfde algemene informatie, onder meer omtrent de discriminatie van Roma in Kosovo, zonder evenwel concreet aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat die in zijn persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Verdrag van Genève. Een loutere verwijzing naar algemene informatie, rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Ook hier kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar eerdere rechtspraak van de Raad. Het weze immers herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben. Het arrest dateert overigens uit 2018 en de bestreden beslissing is geschraagd op een COI Focus van mei 2022, zodat het betoog dat er, naar analogie met hetgeen in het door verzoeker aangehaalde arrest werd gesteld, een geactualiseerd onderzoek naar de situatie van de Roma in Servië ontbreekt, niet ernstig is.

Dat een terugkeer voor verzoeker naar Kosovo bijzonder ingewikkeld zal zijn wat betreft de toegang tot onderwijs, huisvesting, werk en justitie, gezien zijn gebrekkige opleiding en zijn gebrekkige kennis van de Servische en Albanese taal, waardoor zijn integratie moeilijk, zo niet onmogelijk wordt, is een bijzonder algemeen betoog. Hiermee vermag verzoeker op generlei wijze *in concreto* aan te tonen dat of onder welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar Kosovo daadwerkelijk verstoken zou riskeren te blijven van huisvesting, werk, justitie en onderwijs. Evenmin toont verzoeker ook maar aan de hand van enig begin van bewijs of informatie aan dat hij zich, zo al aangenomen zou kunnen worden dat hij op deze of andere vlakken met moeilijkheden zou dreigen te worden geconfronteerd, om hieraan te verhelpen niet zou kunnen beroepen op de nodige hulp, ondersteuning en bescherming vanwege zijn eigen, nationale autoriteiten. Dat hij nog maar net meerderjarig is, dat hij de taal niet beheerst en dat hij geen naaste familie heeft in Kosovo vermag dit op zich niet aan te tonen. Hij toont geenszins met overredende verklaringen laat staan stukken aan dat hij omwille van een bijzondere kwetsbaarheid geen bescherming dan wel bijstand van de Kosovaarse autoriteiten zal kunnen genieten bij terugkeer.

Het loutere feit dat verzoeker mogelijkerwijze in de toekomst in zijn land van herkomst van familiale steun verstoken zou zijn, houdt hoe dan ook op zich geenszins vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in. In zoverre verzoeker meent dat het ontbreken van een familiaal netwerk een verhoogd risico in zijn hoofde met zich meebrengt, gelet ook op zijn jonge leeftijd van 18 jaar oud, komt het, gelet op de bewijslast die in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming op hem rust, hem toe om dit op concrete en overtuigende wijze aannemelijk te maken, waar verzoeker echter in gebreke blijft.

2.3.7.7. In een laatste middelonderdeel gaat verzoeker in op de situatie van de Roma in Servië en de door de Servische autoriteiten geboden bescherming. Hij betoogt dat het commissariaat-generaal zich beperkt tot algemene informatie over de situatie van Roma in Servië, zonder rekening te houden met zijn bijzonder profiel. Hij beroept zich op twee OSAR-rapporten uit 2016 "*over de houding van de Servische autoriteiten ten opzichte van de Roma en over hun situatie in Servië*" en op een rapport van Amnesty International uit 2021. Deze rapporten, die evenwel niet bij het verzoekschrift worden gevoegd en waarnaar geen *weblink* is opgenomen, herinneren er volgens verzoeker aan dat de Roma-bevolking in Servië het slachtoffer is

van talrijke vormen van discriminatie bij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting, justitie, onderwijs en werk. Dat de Roma-minderheid in Servië gediscrimineerd wordt blijkt luidens het verzoekschrift tevens uit een verslag van CIRE van 22 april 2021 (stuk 4 bij het verzoekschrift).

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat, in het licht van de op het commissariaat-generaal aanwezige informatie, te weten de COI Focus “*Servië Algemene situatie*” van 13 augustus 2021, blijkt dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Specifiek voor de Roma-minderheid ontkent het commissariaat-generaal niet dat in Servië racistisch geweld gericht tegen de Roma-gemeenschap voorkomt, dat ook verbaal en fysiek politiegeweld tegen Roma voorkomt en dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Dergelijke informatie volstaat echter op zich niet om aan te tonen dat verzoeker persoonlijk in Servië hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt voorts ook duidelijk dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Roma-slachtoffers, en dat specifieke organisaties en ervaren, nauw met de Roma-gemeenschap verbonden advocaten bijstand kunnen bieden aan Roma om discriminatie te melden en hun rechten te beschermen. Uit diezelfde COI Focus van 13 augustus 2021 blijkt, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt uiteengezet, dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, zoals tevens naar voren komt uit stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die ten aanzien van Roma bestaan. Nog volgens de bestreden beslissing laat de Servische overheid zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en is haar beleid gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. In dit verband wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

“Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert een aantal strategieën met bijhorende actieplannen ter verbetering van de moeilijke socio-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Vooral op het gebied van de uitreiking van identiteitsdocumenten voor Roma in Servië zien wij de voorbije jaren een aanzienlijke progressie. Om de toegang tot de gezondheidszorg bij Roma te faciliteren werd door het ministerie van Gezondheidszorg tevens een systeem van gezondheidsbemiddelaars op poten gezet die als tussenpersoon functioneren tussen de gemeenschap en de gezondheidszorg. Volgens de OVSE heeft dit systeem een concrete en meetbare verbetering wat betreft de gezondheidsstatus van de Roma-gemeenschap met zich meegebracht. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. In 2018 werd zo in Servië het ROMACTED-programma van de Raad van Europa gelanceerd. Het voorziet in garanties op de implementering van algemene, brede ontwikkelingsdoelstellingen op het lokale (gemeentelijke) niveau. Sindsdien zijn op lokaal niveau (in de 11 aangeduide gemeentes) een aantal programma's daadwerkelijk aan het lopen die bijdragen aan de verbetering van de Roma in het onderwijs, huisvesting, nutsvoorzieningen, cultuurleven, Op 26 juni 2018 vond tevens het 2018 National Platform on Roma Integration in Serbia plaats, waaraan vertegenwoordigers van centrale en lokale instanties, van de burgermaatschappij, van de Roma-gemeenschap en van de media deelnamen en waar de verdere lokale implementatie van het Romabeleid in Servië werd besproken. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's en burgermaatschappijorganisaties actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Voor klachten omwille van discriminatie op basis van etnische afkomst kunnen Roma zich veder richten tot de Protector of Citizens of the Republic of Serbia en de Commissioner for Protection of Equality.”

Op grond van het geheel van de voorliggende landeninformatie, dient te worden besloten dat de moeilijke situatie waarin Roma zich kunnen bevinden en de mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen geen aanleiding geven tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens blijkt hieruit genoegzaam dat in Servië voor Roma in het algemeen de nodige bescherming voorhanden is. Eventuele problemen voor Roma in Servië hebben, behoudens in zeer uitzonderlijke en specifiek aan te tonen omstandigheden, doorgaans niet die aard, intensiteit en

draagwijdte om te kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade in de vluchtelingenrechtelijke zin en er kan geenszins worden gesteld dat de Servische autoriteiten, in het geval zich toch dergelijke ernstige problemen zouden voordoen, niet bij machte of onwillig zouden zijn om op te treden en de nodige bescherming en ondersteuning te bieden. Hierbij kan nog worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma, zo blijkt uit de voormelde COI Focus van 13 augustus 2021 ook daadwerkelijk reeds gebeurd is.

De Raad wijst er (nogmaals) op dat, zoals ook door de commissaris-generaal wordt aangegeven, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het onzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoeker onderneemt geen poging tot concretisering en formuleert zijn betoog zeer summier en algemeen, en komt voor het overige niet verder dan het citeren uit algemene informatie, onder meer omtrent de discriminatie van Roma, zonder evenwel concreet aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat die in zijn persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Verdrag van Genève. Wat dit betreft, volstaat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels of het voegen bij het verzoekschrift ervan niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier opnieuw in gebreke.

Waar verzoeker nog stelt dat uit een rapport van OSAR van 2016, dat evenwel niet bij het verzoekschrift is gevoegd, blijkt dat het extreem moeilijk is voor Roma uit Kosovo om in Servië geregistreerd te worden en er te integreren, kan verwezen worden naar punt 2.3.7.3. Onder dit punt is onder meer gesteld dat uit de beoordeling van het verzoek van verzoekers vader is gebleken dat *“in Servië een aanzienlijke verbetering werd geboekt in de toegang van Roma tot persoonlijke identiteitsdocumenten, zo ook voor Roma afkomstig uit Kosovo en niet-gedocumenteerde of niet-geregistreerde Roma”* en dat *“Wat betreft Servië dient te worden opgemerkt dat Servië tot op heden Kosovo niet erkent als staat en alle personen afkomstig uit Kosovo bijgevolg nog steeds als Servisch staatsburger beschouwt”*. Verzoeker brengt geen actuele informatie bij die dit oordeel vermag aan het wankelen te brengen.

2.3.7.8. De door verzoeker persoonlijk aangehaalde redenen waarom hij niet kan terugkeren naar Kosovo of Servië, namelijk dat hij graag in België wil blijven wonen om hier iets van zijn leven te maken, hier te studeren en te werken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 15), betreffen, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, louter motieven van persoonlijk aard welke op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker brengt hier geen verweer tegenin.

2.3.8. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.9. De Raad heeft het beroep van verzoeker in zijn geheel en ten gronde kunnen onderzoeken. Er is geen reden om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De argumenten in het verzoekschrift kunnen hier, gelet op het voorgaande, niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS